UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

H ante O

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

venit ne patris irã rurſus expiret ⁊ ſe Uirbiũ appellari iuſſit ꝙ bis vir fuiſſet: ac nõ lõge a roma oppidũ ędificauit qᷓ a noīe acceptę cõiugis Ariciaꝫ appellauit. Sed hãc fabulã eẽ conſtat vt inquit Plato in li. qui Cratillus īſcribitur.

Hippopotamus. pe. coꝛ. q̃ſi equus fluuialis ſeu aq̃ticus aīal in nilo pͨipue naſcẽs binis vngulis q̃les ſunt ſub bobus. doꝛſo equi ⁊ iuba ⁊ hĩnitu cauda obtoꝛta: dentibus aproꝛũ adũcus. Suidas ιϖπό λυτος ου Ἰος εγραψενεις Ἰας op ασεἰς τοὐ Δανιηλὐπομνημα καὶ εἰς τας ϖαροι μιαςσολομωντος. Amb. Equi fluuiales quos hippopotamos vocant eo ꝙ hi generentur in nilo flumine.

Hippotele. pulli aſinoꝛum. vide in dictione Equuleus.

Hippotoxotę. dicũ ſt̃ eq̃ſtres ſagittarij: vt eſt apud Cęſa. con. iij.

Hippo. gñis maſ. nomẽ duaꝝ vꝛbiũ. Unus aquis circundatus ⁊ madẽs paluſtri ſolo. Alter baſiliſcus. i. regius de quo Sir. Et vaga ⁊ antiquis dilectus regibus hippo. Ab equitio nomẽ vꝛbi datũ videt̃. Nã ⁊ ſtabuli deam. Apul. hipponẽ vocari tradit lib. iij. metamoꝛphoſeos.

Hippona erat quam ſtabularij maxime colebant: cuiuſqꝫ effigies in ſtabulis locabatur. Apul. libꝛo. ij. Reſpicio pilę medio que ſtabuli trabes ſuſtinebat. In ipſo vͦo meditulio hipponę deę ſimulachrũ reſidens ędiculę quod accurate coꝛollis roſeis equidem recentibus fuerat oꝛnatum.

Hiopion Argos. quod Achaicuꝫ dicebatur peloponeſſi vꝛbs: ⁊ ab equis deduci videtur.

Hippias phͥs gręcus qui audiente pene tota gręcia gloꝛiatus ẽ nihil eſſe vlla in arte rerum omnium quod ipſe neſciret.

Hippopodion latini ſuſpendaneum ⁊ ſcabellum appellant.

Hir iris. ſm Chariſium ſed indeclinabile ſcõm Pꝛobum. ſignificat volam manus. i. palmã ab hęreo. quoniam palmis aliquid capientes maxime illi rei inhęreamus.

Hira inteſtinum quod ieiunum vocant.

Hircus. p. c. Caper capꝛaruꝫ admiſſarius. Et nõ dͬ hircus niſi poſtq̃ꝫ coiere fętereqꝫ cęperit. hinc hircinus. a. um. pe. ꝓ. nomẽ poſſeſſiuum. Apul. hõ ſoꝛdidus ⁊ hircina libidine fętens hircoſus. a. um. quod hircinũ. odoꝛẽ olet. perſius. hic aliq̃s ħentes hircoſa cẽturionum. hirci cyniphi dicunt̃ a flumine africę eſt cyniphis ſiue cyniphos vocatur.

Hircquus. p. c. ⁊ q. eſt angulus oculi. Uirg. Nouimus ⁊ qui te trãſuerſa tuẽtibus hircq̃s. Interdũ ponitur ꝓ eo qui in obliquũ reſpicit: vt ſtrabus ab hircus oculoꝝ angulis pꝛopterea ꝙ libidinis appetitu ſępe aciem ad hircquos capꝛi retoꝛqueant. Interdum hircquus ponitur pꝛo fętoꝛe qui ſub alis fit

Hirquitali. pe. coꝛ. pueri ad libidinem accedẽtes a libidine hircoꝝ dicti. Nã auctoꝛe Cenſoꝛino hoc fit in ſcõa annoꝝ hebdomade vel incipiente tertia vox craſſioꝛ fit ⁊ inęqualis qᷓ antiq̃ latini dicũt hirquitallere: ⁊ īde ipſos putãt hirquitallos appellari ꝙ tũc coꝛpus hircũ olere īcipiat. Hic fętoꝛ ẽt capꝛ ⁊ trobos dͬ Catul. Ualle ſub alarum trux habitare caper. Mar. inde tragos celereſqꝫ pili mirãdaqꝫ matri barba fętoꝛẽ alaꝝ hircũ vocamus: quę oīum ꝑtiũ nr̃i coꝛpoꝛis male olẽt. ꝑpterea ꝙ īmobiles hñr. Uñ Hoꝛa. Cubabat hircus ī alis. Hoc Ariſtoteles li. vij. de animalibus appellat τραγιξει ꝑ quã in latinum verteris Capꝛire dixit.

Hircipili. pe. coꝛ. dicuntur homines qui pilos duros habent.

Hirrire. pꝛopꝛium eſt vocis canis rabioſę.

Hirſutus. pe. pꝛo. ab hoꝛreo ⁊ ſeta dicit̃ q̃ſi hoꝛrens ſetis.

Hirtus. idẽ qᷓ hirſutus. Uirg. li. iij. geo. Hirtaſqꝫ capellas.

Hirrudo. pe. ꝓ. Sãguiſuga. ab hęrendo carni dicta. Hoꝛa. Nõ miſſura cutem niſi plena cruoꝛis hirudo. Ply. Hyrudinum quas ſanguiſugas vocãt ad extrahẽdũ ſanguinem vſus eſt

Hirũdo. auis notiſſima gręce χελιδωꝑ dicitur. Dicta hirundo ꝙ vere ad nos tranſeat.

Hiſco. is. inchoatiuũ a hio as. Et eſt hiſcere ꝓpꝛie oꝛis humani cum videlicet pꝛę ſomno aut tędio os aperiunt hoīes quod ⁊ oſcito dͬ. Sed inter hiare ⁊ hiſcere hoc intereſſe puto ꝙ hiare ſit patẽtẽ eſſe: hiſcere pateſcere: hoc eſt patefieri. Ouid Hiſcere nãqꝫ tibi terra negãda foꝛet. Qñqꝫ ẽt hiſcere eſt ſũmiſſe loqui: ſiue os apirę. ad loquẽdũ aperire. Plau. Ne hiſcere q̃dẽ audet. i. os apire. Uirg. li. iij. Uix pauca furẽti ſubijcio: ⁊ raris turbatus vocibus hiſco. i. loquoꝛ. Qñqꝫ mirari ⁊ dubitare. Neuius. Hiſcit dubius eſt quid agat Uirg. lib. ij. ge. Nunc plauſus hiãtem per cuneos geminatus enĩꝫ plebiſqꝫ patrũqꝫ: Huius compoſita ſunt dehiſco ⁊ fathiſco.

Hiſciacus qui minimum oſcitat̃. Cato de re ruſ. Uinũ ad hiſciacos ſic facito de imperio materiam ſemipede craſſam cõcidito minutim tum ferueſacito cum congio vini veteris.

Hiſpalis. pe. coꝛ. ciuitas hiſpanię quę nunc Sibilia vocatur Ex hac ferunt Auicẽnaꝫ medicum oꝛiginem traxiſſe.

Hiſpania. regio Europę quę a mõtibus pyreneis incipiens ⁊ ꝑ colũnas herculis circuiens vſqꝫ in boꝛealẽ oceanũ ꝓtendit. Ita vt oīa in eo circuitu ad hiſpaniã ſpectẽt. Decem milibus ſtadijs vt Appianus ſcribit eius latitudo commenſuratur. Lõgitudo ꝓꝛſus eadeꝫ eſſe videt̃. Terra frumenti vini olei auri gẽmarũ metalloꝛũqꝫ ferax. Ex qua ẽt bellicoſiſſimi viri ac velociſſimi equi ꝓcreant̃. Refert Uar. ī hiſpanijs equas ex vẽto cõcipere: ꝙ curſu tã veloces exiſtãt: vt merito ex vẽtis cõcepti equi ferant̃. Sũt q̃ hiſpaniã diuidãt in vlterioꝛeꝫ ſ. ⁊ citerioꝛẽ. Citerioꝛ eadem Taraconenſis ad pyrenea vſqꝫ iuga ꝓtendit̃. Ulterioꝛ in duas ꝑ lõgitudinẽ ꝓuincias diuidit̃: hoc ẽ bęthicã ⁊ luſitaniã. Alij dicũt hiſpaniaꝫ ſex habere ꝓuincias Taraconẽſem Cartaginẽſeꝫ. Luſitaniã Calathiã Bethicã. ⁊ Tingitanã. In ea quattuoꝛ magna flumina ſunt Bethys Mineus. Iberus ⁊ Tagus qui auruꝫ trahit. Hęc regio pꝛimo Iberia ab Ibero fluuio. Poſtea ab heſpero atlantis fratre heſperia. Ultimo ab hiſpali quę hodie Sibilia dͬ hiſpania dicta ẽ. Ab hiſpania hiſpanus ⁊ hiſpanẽſis ſiũt ſicͭ a Sicilia ſiculus ⁊ ſiciliẽſis. A Roma romanus ⁊ romanẽſis. a ſardis ſardus ⁊ ſardẽſis. a Coꝛintho coꝛĩthius ⁊ coꝛinthienſis. Sed hiſpanus dicitur qui in hiſpania natus eſt hiſpanienſis qui alibi oꝛtus. in hiſpania verſatur. hoc eſt qui licet in hiſpania ſit nõ tamen ex hiſpania eſt. vnde hiſpanienſes vocamus negociatoꝛes q̃ in hiſpania negociantur. Liui. Exercitus hiſpanienſes appellat romanos qui erant in hiſpania cum pꝛetoꝛibus. Ply. li. xiiij. Cęſar hiſpanienſi triumphochium ⁊ falernum dedit: cum in hiſpania bellum aduerſus romanos non hiſpanos geſſerit.

Hiſpidus. pe. coꝛ. fetoſus hoꝛridus: Uirg. Cui lateruꝫ tenus hiſpida nantis frons hominem pꝛęfert.

Hiſter etruſco vocabulo ludio vocabatur. vñ hiſtriones artifices ludiones qui perſonatus in ſcęna comędias tragędiaſqꝫ voce ⁊ coꝛpis geſtu agunt euſtachius in Dionyſio libyco ap χεται Δέκκε λτώꝑ ρεεὶ Δέ Διαϖασῆς ευρω ϖησ και οαυτος ϖεντασομοꝑ τοὖ τοꝑ ἱςορει et Stephanus bizantius multa.

Hiſtriones ab hiſtria regione ex pꝛimum veniſſe: indeqꝫ nomen ſoꝛtitos eſſe aſſerit Feſtus. Cui refragant̃ Liuius Ualeriuſqꝫ ſcribentes nomen hiſtrionibus fuiſſe inditum quia hiſter tuſco verbo Ludio vocabatur.

Hiſtricus. a. um. pe. coꝛ. qᷓ ex hiſtria eſt: ſicut ⁊ hiſtrio. Plau. in pe. Pꝛo impio hiſtrico. idem. Impatoꝛ hiſtricus hiſtrio. Hinc foꝛmauit diminutiuum. Hiero. contra ruſi. Si hiſtriculę ⁊ liuidę mentis hoīem a me ſubmoueo: ⁊ ad vnum ſtipitem cũcta iacula dirigo q̃d vulnera ſua ꝑtitur in multos?

Hiſtrionicus. a. um. quod eſt hiſtrionis: ſeu qᷓ ad hiſtrioneꝫ ꝑtinet: vt ars hiſtrionica.

Hiſtrix. icis. pe. coꝛ. aīal ex herinaceoꝝ genere ſicut docet Ply. lib. ix. Calphur. Uenit ⁊ hirſuta ſpinoſioꝛ hiſtrice barba: habet tergus ſpinis hiſpidum quas tenſa cute plerũqꝫ laxatas voluntaria iaculatione iacit.

Hiſtoꝛia. latine narratio. ab ἱςορειν q..od ſpectare vel cognoſcere ſignificat. vide in dictione annales.

H ante O

Hoc quandoqꝫ pꝛo hic ponitur. Ci. in ver. Et ſi hoc neſcio quid eſt nugatoꝛem ſciebam ideſt hunc. Ter. in phoꝛ. Hoc nihil ẽ phędria ilicet. i. hic. Quandoqꝫ pꝛo huc. Uirg. li. iiij. Hoc tũc omnipotens cęlo demittit ab alto.

Hodędocus.latro ⁊viarium obſeſſoꝛ.ab ὁδὸν quãdo vim ſi gnificat ὁδοιπόρος δέχομαι τὸ λαμβάνω.

Hodępoꝛſus viatoꝛ.hodępoꝛicum.liber aliqͦd iter deſcribens. Hiero.in vita Paulę.hoc ⁊ itinerarium latine dicitur.

Holos grece.latine totus dicitur.hinc deducuntur.

Holographū.pe.coꝛ.Totum ſcriptū.Teſtamentū qͦd totum teſtatoris manu ſcriptum eſt.hiero.ↄtra ruf. Quę epiſtola holographia tenetur ab his ad quos perlata eſt.

Holocauſtū ꝓpꝛie hoſtia que detractis extis integra arę īponebatur quaſi ὁλόκαυστον .i.totū cōbuſtū:aut totū igne abſumptū.Cauſis enī incenſio holon totū.Dicitur ⁊ holocautoma.atis Grece ὁλοκαύτωμα ⁊ holocaumatuꝫ ꝓ ſacrificio.ſcribit Joſephus.li.iij.anti. Qñ tota victima quę īmolatur inceditur:id ſacrificium nomen holocauſtomatis hꝫ.

Hololampus:totus flammeus.

Holopachion:integer cubitus Grece ὁλοπάχιον.

Holoſathꝛon.vndiqꝫ quaſſatum.

Holoſtheon.hęrba q̄ dꝛ tota oſſea cum tñ careat omni duritia.

Holoſerica pe.coꝛ.tota ſerica:vt veſtis holoſerica apud Lampꝛidium que a ſerica ⁊ ſubſerica diſtinguitur.

Holoꝛ q̄dam a greco deducunt:q̄ſi ὁλοσωραῖος. Hoc eſt totus cãdidus auis eſt alba:anſere maioꝛ vocem argutã hñs. hãc cycnum dicunt greci.hinc holoꝛinus.a.um.pe. ꝓ.vnde vox holoꝛina.De holoꝛibus.Uir. Sed argutos interſtrepe anſer holoꝛes.Ouid. Ad vada Męandri concinit albus holoꝛ.Scribitur etiam ſine diph.

Homerus.pe.ꝓ.nomē poetę gręci excellētiſſimi:q̄ fuit ante romã cōditã annis circiter cētū.lx.vt Coꝛ.nepos in libris chꝛonicoꝛū tradit.Hic fuit cęcus:⁊ ob id. Homeri nomē ſoꝛtitus ē cū priꝰ Meleſigenes diceret.Cumęi nãqꝫ ⁊ iones captos oculis homeros appellant:ꝙ homeris.i. itineris ducibꝰ egeant.Hic cęcutiēs meonius nūcupat a Martiano.li.j.ð nup. philologię cęcutientis męonij ſuauiloq̄ ſenectus.Petrarcha in buc.Cęcūqꝫ ſenem ſed multa videntem.Ab hoc homeridę familia apud chios illuſtris fuit vt inquit hellanicus.

Homeromaſtix:dꝛ homeri flagellum cognomentū quo zoilus q̄dã homeri oblocutoꝛ cognominatus ē q̄ ſcripta ſua cōtra Jliadē ⁊ Odyſſeã homeri ↄparata in alexãdriã veniens ptolomęo regi obtulit.Sic virgilio maſtix virgilij ęmulꝰ. Maſtix enī latine flagellū dꝛ. vñ Comici verberones maſtigias idētidē appellãt.Qͦd plane nomē oībus detractoꝛibus accōmodatū ē Ply.Ut obiter caueã iſtos homeromaſticas.Jta enī carptoꝛes ſuos noīat.Et oēs obtrectatoꝛes Maſticę dicuntur addito noīe eius cui obloquunt: vt Cicero maſtix.

Homilia grece ὁμιλία dici pōt colloquiū vel ſermo ad populū ὁμιλέω ſermocinoꝛ colloquoꝛ ↄuerſoꝛ.Et hꝫ pe.coꝛ. Hiero.ad heracliū.Dum ſupplere cupimus ea quę ab oꝛigine operata ſunt:ſicut in homelijs vel oꝛatiunculis in geneſiꝫ in exodum fecimus.

Homeliaticus.a.um.idē.ibi. Quē laboꝛem idcirco ſuſcepimus ne pulſatę q̄ſtiones ⁊ relictę qͦd homeliatico dicendi gñe ab illo ſępe fieri ſolet latino lectoꝛi faſtidium generarent.

Homo trium litterarum appellatur fur.

Homicida.pe.pꝛo.qui hominez necat:homicidiū hoīs necatio.

Homos grece ὁμος latine ſimul:vel ſimiliter dicitur.

Homopathes.ſimul patiens.

Homogenes pe.coꝛ.ↄſanguineꝰ:eiuſdē gñis.vñ ⁊ homogeniū

Homogalactos collactaneus.

Homogaſtrios: vterinus.eadem matre natus. homo patrios eodem patre natus.

Homographia ęqualis vel ſimilis ſcriptura vel pictura.

Homogloſſus eiuſdem linguę.

Homotechnos eiuſdem artis.

Homotopus.eiuſdem moꝛis.

Homophylus pe.coꝛ.eiuſdem generis ⁊ tribus.

Homophanos.pe. ꝓ.gręce ὁμόφωνος cōcoꝛs eiuſdē linguę.

Homologia:confeſſio pactum aſſenſus.

Homonymon.pe.coꝛ.eiuſdē noīs vt inq̄t Aug.Qͦd fit cum res quidē plures cōe nomē accipiūt: īterꝑtatione vͦo eiuſdeꝫ rei ſepant:vt homo pictus ⁊ verus.Jn hoc nãqꝫ idē nomē eſt. Sed ſi ad diffinitionē vel ad īterꝑtationē hoīs redeas inueniunt iſta diſparia. Cum enī dixeris verū hoīem aīal eē qͦd riſum capiat:⁊ vim rōnis admittat cū de picto idē nō poſſis dicere neceſſario inueniunt diſparia. Regulariter aūt accipe debemus oē nomē licet ꝓpꝛiū qͦd poſſit eſſe cōe cum cęteris homonymō vocari:vt Cice.nō vnus ſed plures ſynonyma ſunt res q̄ ⁊ noīe ⁊ ſui interꝑtatione iungunt vt aīal. id enī de hoīe ⁊ de equo ⁊ de fera ⁊ de auibus dici pōt.Aīal eſt qͦd cibū capiat qͦd moꝛtale ſit.qͦd ſenſu moueatur. Polyonyma ſunt cū multa noīa vnã rē ſignificãt:neqꝫ vlla differētia noīum reddit rō:vt enſes mucro gladius.hęc eniꝫ cur vnaꝫ rem tot ſignificēt nec diſcerni nec diffiniri pōt. Eteronyma a multis ęque noībus res ſingulas tenēt vex in his hꝫ rōneꝫ diuerſitas noīum vt hō terrenus moꝛtalis:hō ab humanitate terrenus a terra in qua cūcta gignunt Moꝛtalis a neceſſitate moꝛtis.Diuidunt autē homonyma in duas ꝑtes. Aut enim foꝛtuitu:aut hoīum volūtate. Foꝛtuitu fiunt cum quodam caſu ſimile quis alteri nomen accepit. Uoluntate cum ſimilitudo nominis ex induſtria imponentis affigitur.

Homonea ꝓpꝛiuꝫ mulieris:quo ſignificat concoꝛdia.De q̄ extat epigrãma.Tu qui ſecura ꝓcedis mente parūꝑ Siſte gradū quęſo:verbaqꝫ pauca lege. Jlla ego quę claris fueraꝫ ꝑlatã puellis.hoc homonea breui cōdita ſum tumulo Cui foꝛmã paphię charites tribuere decoꝛem.Quã pallas cūctis artibus erudijt. Nōdū biſdenos ętas mea viderat annos. Jniecere manus inuida fata mihi. Nec ꝓ me queroꝛ:hoc moꝛte ē mihi triſtioꝛ ipſa. Męmoꝛ athimeti ↄiugis ille mei. Sis tibi terra leuis mulier digniſſima vita.Quęqꝫ tuis olim perfruere bonis.Si penſare animas ſinerent crudelia facta. Et poſſet redimi moꝛte aliena ſalus.Quãtulacūqꝫ meę debent tpa vitę. Pēſarē ꝓ te chara homonea libens.At nunc quod poſſum fugiã lucēqꝫ deoſqꝫ Ut te matura ꝑ ſtyga moꝛte ſequar.parce tuã ↄiunx fletu quaſſare iuuētã Factaqꝫ męrendo ſolicitare mea. Nil poſſūt lachꝛymę:nec poſſūt fata moueri. Uiximꝰ hoēs exitus vnꝰ hꝫ. Parce ita nō vnq̄ ſileꝫ expiare doloꝛē.Et faueãt votis numina cūcta tuis.Qͦdqꝫ mihi eripuit moꝛs īmatura iuuētę. Jd tibi victuro ꝓroget vlterius.

Homoeoſis tropus q̄ ſimilitudo interꝑtat cū ex ſimilitudine alicuius cogniti deuenimus in ſimilitudinem incogniti. huius tres ſunt ſpecies Jcon. Parabola ⁊ paradigma.

Homoetopton:ſimiliū caſuū vel vt inquit Ci.Similiter cadēs ὅμοιος ſimiliter πτῶσις caſus.Qͦd fit cū diuerſę dictōes in ſimiles caſus exeūt.Dr homoptotō:q̄ſi ſimiliū caſuū vel ſimiliter cadens. Eſt enī oꝛatio vno ſimiliqꝫ caſu cōpacta vt apud Sal. Maximis ducibus foꝛtibus cōſtrenuiſqꝫ miniſtris.Ennius.Męrentes flentes lachꝛymãtes ⁊ miſerantes

Homoeoteleuton ⁊ homoteleuton.Silr deſinens τελευτόν finitum teleo finio. Figura cum plura verba in eandem vocem finiunt:vt Abijt:diſceſſit:euaſit erupit.

Homoouſios.ↄſubſtantialis.ab ὁμος et οὐσία quę ſignificat eſſentiam.vnde latini doctoꝛes theologi.homouſion dicunt chꝛiſtum ꝙ ſit vnius cum patrę ſubſtantię.

Homomeria ſimilitudo partium:Lucr. Hinc ⁊ anaxoꝛę ſcrutemur homoꝛiam.Fit ab homios ideſt ſimilis.

Homopſycus pe.coꝛ.vnanimus.

Homoleum.pilei gñs quo veteres vtebantur.

Holus alias Homelus.pe.coꝛ.mons theſſalię.

Honoꝛ ⁊ honos in ntō ⁊ aſpiratur ſecundum Apul. vt differat ab onos.Aſinus.Dictus honos ab honeſto onere vt inquit Uar.Et honeſtus ꝙ onus ſuſtineat reipu. Ex quibus verbis conſtat honus ⁊ honuſtus aſpirationem exigere.cum tamen eruditoꝛum vſus hodie non aſpiret. Eſt autem honoꝛ reuerentia quam alicui exhibemus in virtutis teſtimoniuꝫ Aliquando etiam dicitur dignitas.Ci. lib. j. ad Cęſa. iuni. Tu cum ea quę es e ſenatu ſummo cum honoꝛe tuo conſecutus.Et honoꝛ Adminiſtratio magiſtratus. Unde Conſolatus ⁊ pꝛetura honoꝛes dicuntur: ⁊ ius honoꝛarium ius pꝛętoꝛis.Ouid.lib.j.faſ. Uerbaqꝫ honoꝛatus libera pꝛętoꝛ habꝫ

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Reliqui tamē magiſtratus largo mō honores dicunt̄ ⁊ curſus honor̄ gradus dr̄ cū honor honori ſuccedit: vt edilitati p̄tura ↄſolatui cēſura. Aliqñ accipit̄ honor ꝓ pulchritudine. Uir. lib. j. Et letos oculis afflarat honores. Et alibi Frigid⁹ ⁊ ſyluis aquilo decuſſit honorē. Aliqñ ꝓ cultura obſeruātia qꝫ. idē li. vj. Semꝑ honore meo ſemꝑ celebrabere donis Aliqñ ꝓ pudicitia. idē. Et rapti ganymedis honores. Aliquando pro hoſtia: vt Meritos aris īponet honores. Aliqñ ꝓ p̄mio vt apō eūdē. Jpſis p̄cipue ductorib⁹ addit honores. Aliqñ ꝓ ſepultura. vt Cernit ibi meſtos ⁊ mortis honore carētes. Aliqñ ꝓ amore. Jdē Per. Si q̄s amatę tāgit honos aīuꝫ

Honor prefandus eſt: ⁊ honorem prefari cum dicimus eſt loqui cum reuerentia eius qui audit. Quod fieri ſolet cum eſt locutio de aliqua re turpi.

Honorarius. a. um. quod ad honorē pertinet: vt ius honorariū i. p̄torīū. ab honore pretorū. Honorarius arbiter dicit̄ quem honoris cā̄ vtraqꝫ pars ſumma facit̄ ſuę cauſę ⁊ ↄtrouerſię iudicē. Ci. li. v. Tuſ. Duorū cōtrouerſiaꝫ ſolebat tanq̄ꝫ honorarius arbiter iudicare Carneades: ⁊ ludi honorarij quos antiqui liberalia dicebāt: vt inquit Feſtus. Dicti honorarij. ab honore videlicet eorum qui munera ea populo edebant. Honorarium quoqꝫ idem fere ē quod munus premij cuiuſdam loco datum vt eſt apud Ulp. ⁊ iuriſperitos.

Honoraria. ludi quia romanis fiebant in honoreꝫ liberi patris qui ⁊ liberaria dicebantur.

Honorus. a. um. quod cum honore ē. vnde Jnhonorus ſine honore. Amb. lib. j. offi. Loculos pecuniaruꝫ quas pauperibus erogabat commiſſos habebat: ne videatur quaſi inhonorus aut quaſi egenus dominum prodiſſe.

Honoro. as. pe. ꝓ. honore afficio. vnde honoratus qui in honore habet̄. Ci. li. j. offi. Dicendū eſt ēt qualem hoīs honorati ⁊ principis domū placeat eſſe. Huius cōpoſita ſunt Exhonoro et inhonoro: quę ſūt ſignificationis contrarię ſuo ſimplici Leo. pap. Hic eſt qui in Abel occiſus eſt. in dauid perſecut⁹ ⁊ in prophetis exhonoratus. i. ſine honore habitus vituperatuſqꝫ. Et in Eunu. Uos autem inhonoraſtis me.

Honorificus. a. um. quod honorem cōfert. Ci. Celio. Honorificus ī mę conſul fuit ⁊ ſuauis amicus. Hier. Schedulę quas miſiſtis honorifica me affecere contumelia: ſic ingenuuꝫ predicantes vt fides tollerent veritatem.

Honorifico. as. honorem facio. Lact. li. vij. Ut adorent ⁊ honorificent regem magnum.

Honorificentia: ę. ab honorificens fit: vnde ⁊ honorificentiſſimus. Ci. Aulo. Ceci. Jn quo admirari ſoleo grauitatem ⁊ iuſtitiam ⁊ ſapientiam Ceſaris nunq̄ꝫ niſi honorificentiſſime pumpeium appellat.

Honorabile. quod eſt honore dignum.

Honeſtum. eſt qꝺ virtuteꝫ ꝓbitatēqꝫ ſignificat quo cauetur te quid īdecore effeminate libidinoſe turpiter fiat. cogiteturue Juue. Participē q̄ te ſecreti fecit honeſti. Sal. Calūnia paucorū quibus oīa honeſta atqꝫ inhoneſta vendere mos erat. Et honeſtus dr̄ honoratus qui honus reipub. ſuſtinet. Jteꝫ pulcher Ter. in Eunu. Ducit ſecū vnā virginem dono huic pape facie honeſta. Sic inhoneſtus turpis. Jdem in eadem. Jllum deobſecro inhoneſtum ſenem: ⁊ muliebrem.

Honeſtiſſimus valde honorabilis. Cice. Lentulo. Poſt tuum deceſſum is dies nobis honeſtiſſimus fuit in ſenatu ideſt habebatur in magno honore.

Honeſtas ⁊ honeſtitudo: accipitur pro ipſa virtute.

Honeſto. as. ſepe vel q̄ſi cōtinue honoro honorificoue. Sal. Sꝫ ꝙ indignos hoīes honore honeſtatos videbam: Huius cōpoſita ſunt Cohoneſto: quod eſt ſimul vel oēs honeſto. Ci. Bruto. Quos cohoneſtaris in primiſqꝫ me ſi reſpu. municipum tuo ſtudio diligentia bene adminiſtrata erit. Dehoneſto: quod ē cōtrariū ſuo ſimplici. Aug. lib. v. cō. Quid nocuerunt tibi: aut in quo imperium tuum dehoneſtauerūt.

Hopiſthographi. pe. cor. ſed vertēdo tenuē in aſpiratā nam ſine h ſcribi debet̄ non ſpecie libellari: ſed voluminis habiles torqueri a tergo vident̄ appellati: qñ vtraqꝫ pagina ſcripti eēnt aduerſa ⁊ auerſa minutis lr̄is ⁊ lituris pleni. A quo fortaſſe liturarios Auſoni⁹ poeta eos dixerit. Ply. Junior. Electorūqꝫ ↄmētarios. clx. mihi reliq̄t opiſtographos. Alij accipiūt opiſtographū ꝓ eo qꝺ ita ſcriptū ē vt legi poſtea nō poſſit niſi liberarijs deſcribēdū mādet̄. Alij ꝓ charta deletili ſiue palimpſeſto poſſe capi exiſtimāt. qꝛ Ulpian⁹ ꝺ honor ſcdm tabulas poſſeſſiōes differēs. Charte inq̄t appellatio ēt ad nouā chartā refertur: ⁊ ad deletitiā. Proinde ſi in hopiſtographo quis teſtatus ſit hinc peti poteſt honorum poſſeſſio.

Hopiſthocomę. pe. cor. dicebantur Euboici qui comam per terga fuſam alerent. ſicut Acrocomę thraces qui antras in frontem muliebriter dimitterent.

Hopiſthophylaces vocabant̄ q̄ in p̄lijs terga cuſtodiebant.

Hopiſthocrepides. pe. cor. Calciamentum quoddā femineum.

Hopiſthotenus dicitur cum caput ſcapulis annectitur.

Hora. tp̄s ſignificat. i. quācūqꝫ eternitatis ptē ſiue annum: ſiue diurnū ſiue nocturnū ſpaciū ſignificet. Hinc quattuor anni tꝑa hoc eſt hyems: ver: eſtas ⁊ autūnus ſiue deę q̄ quattuor anni tēporibus preſunt vt Homero placet aulę horę dicunt̄ plurali numero. Jtem partes ipſę in quas diſtinctus ē dies horę vocant̄. He principio duodecim fuere. Dicta hora ob ωρος quo verbo vrina ſignificatur. Fertur eniꝫ quodā tꝑe hermes Trimegiſtus cū eēt ī egypto ſacrū quoddā aīal Serapi dicatū ꝙ in toto die duodecies vrinā feciſſet pari ſemꝑ interpoſito tempore ꝑ. xij. horas diem diuidi debere cōiecit. Poſtea ī. xxiiij. horas diuiſus ē vl̓ dcā ē hora. απο του ὁρι ξει ῥι qꝺ ē termīare. Nā extremitas cuiuſcūqꝫ re terminus ē ⁊ horę termināt tꝑa. Quidā ab horo. hoc eſt Appolline q̄ egyptiaca lingua ſol dr̄ qꝛ ſolē iouis oculū dicūt. Hora etiaꝫ iuuentutis dea dicta ē Enius. Te quirine pater veneror horamqꝫ quirini. Et hora grece ſignificat pulchritudinē vnde horeos adoleſcens formoſus.

Horula. pe. co. diminu. hora ꝑua. Hiero. Poſt aliquā horulam iuxta exigentiam tpis ad eccleſiaꝫ ſorores campanula vocet.

Horūcula aliud diminutiuū. Jdē ad euſto. Poſt aliquam horūculā in qua legēdum ē poſt cibū vel orādū liceat volentib⁹ pauliſꝑ quiete potius q̄ꝫ ſomno corpus refocillare.

Horarium. horę ſpacium. Sue. in domi. Jnter initia principatus quottidie ſecretum ſibi horariū ſumere ſolebat: nec q̄cq̄ꝫ amplius q̄ꝫ muſcas captare ac ſtilo preacuto configere. Eſt ⁊ orarium ſine. h. de quo alibi.

Horologiū. inſtrumētū quo horę deſignant̄: qꝺ olim ſolariū dicebat̄: qñ in ſole tātū horarū rō ↄſpiceret̄. Sꝫ excogitatū ē: vt ēt ſine ſole vl̓ īpo ſonitu denūcient̄ horę. Apud antiquos enī erat cūcha hemicyclea lineis debita ꝓportione diſtincta cui prelōgus ex ere aut ligno baculus ſoli oppoſitus ſupereminebat: ⁊ eius vmbra ī lineas īcidēs horas oſtēdebāt. Quā q̄ꝫ ⁊ alia habuerūt priſci ⁊ horologia vaſa enea aquis plena: quātūqꝫ in aliud vas cecidiſſet aquar̄ cū ad inſticta īſperiſſent ſigna: q̄d tpis elapſuꝫ fuiſſet ītelligebant eaſqꝫ a ꝑforati vaſis ſīlitudine clepſydras appellarūt: vt plynium oratorē ī Cor. Tacitū ſepe videam⁹ ſcribere tribus aut q̄ttuor clepſydris dicēdi tp̄s ꝓfixū oratorib⁹ fuiſſe. Et h̄ duo horologiorꝫ gn̄a. Ci. li. ij. ꝺ na. de. ſic īdicat. Aut cū ſolariū vl̓ deſcriptū aut ex aq̄ ↄtēplari ītelligere ꝺclarari horas arte ñ caſu aq̄ ſalientes qñqꝫ ex viuo fonte: qñqꝫ ex vaſis ſuꝑne pēdētib⁹ fiſtulis deducte q̄ magis cohortant̄: eo feruētius ꝓuolāt in ſublime.

Horoſcophus: pe. cor. ab hora ſeu horos ⁊ σκοπεω ꝑſpectio ſig̃t eā celi partē q̄ hora q̄lib⁹ ab inferiori hemiſperio ſurgit ab oriente. Aſtrologi aſcēdēs appellant. Significat ēt īſtrumētū quoddā ad horas oñdēdas. Au. li. v. ci. dei. Ac ꝑ hoc ſi tā celeriter alter poſt alterū naſcit̄ vt eadeꝫ pars horoſcopi maneat paria cūcta quero q̄ in nullis poſſunt geminis inueniri. Si aūt ſequētis tarditas horoſcopū mutat parentes diuerſos quero quos gemini habere non poſſunt. Quādo vo adiectiuū eſt ſignificat omne id in quo horę notantur. Ply. Uaſa horoſcopi non vbiqꝫ eidem ſunt vſu trecentis ſtadijs aut lōgiſſime ēt quingentis mutantibus ſemet vmbris.

Horizon pe. pro. finitio vel terminatio dr̄. Nā circulus eſt vel

celi terminus quodã circo deſignatus q̃ ſuper terram videt̃ quem ſibi vniuſcuiuſq; circũſcribit aſpectus. Centũ ⁊ octuaginta ſtadia non excedit acies contra videntis. Ubicũq; terrarum ſteteris videris tibi quãdam cęli concluſionem videre horizontem vocauerunt. Fit autem ab horos: qui eſt terminus ⁊ finis contra tamen iſtas vulgi parabolas eſt proclus lycius platonicus. qui ita ſcribit οριζων δε εςικυκλος δι οριζων ημιν τοτε φανορον και το αφανευμερο του κοσμου και διχοτομων τηνο λην οφαιραν του κοσμου ανω και κατω dicitur ergo horizon circulus diuidens hemiſperium ſuperius ab hemiſperio inferiori in contactu cęli ⁊ terrę noſtri viſus non autem horizon terminans: quia grece neſciunt qui ſic loquuntur.

Horia. nauis piſcatoria. Pla. in ru. Saluete: horia mari fluctuoſo. Idem mea opera laboratur ⁊ rectę ⁊ horia: huius diminutiuum eſt Horiola.

Horda. dr̃ vacca p̃gnans. nã q̃ ſterilis ẽ. Taura appellatur. Ab horda hordicalia dicta ſunt dies in faſtis ꝙ tunc hordę boues imolarẽtur recentiores. Fordus forda fordum dixerũt. Oui. Forda ferens bos eſt fęcundaq; dicta ferendo.

Horror tremor ꝓprie cũ totũ corpus vel frigore vel pauore intremiſcit. Col. li. iij. Febres alie ꝓtinus ĩcipiũt a calore. alie a frigore. Frigus voco vbi extreme ꝑtes mẽbrorũ inaleſcũt horrorẽ vbi totũ corpus ĩtremit. Uirg. Mihi frigidus horror mẽbra q̃tit. Quis hic horror ẽ: q̃d pauitas: Refert̃ etiaz qñq; ad toruitatẽ aſpectus. Apul. Quẽ cũ aſpexiſſet horrore hoĩs deterritus ſtatiz retroceſſit. Qñq; ad abomĩationem. Uar. Ira odiũ horror eos ab incępto retrahit. Quãdoq; ad venerationem. Uirg. Arboribuſq; ſuis horror ineſt.

Horriditas: ip̃e horror. neui⁹. Oĩa mihi horriditati erãt maxię

Horridus da. dũ. hiſpid⁹ Aſp. Uir. li. iij. Et glacie rigei horrida barba. Et horridus timendus. Idem horridus in iaculis.

Horridulus dimi. quo tremens ſignificatur Perſius. Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

Horriſonus a. um. pe. cor. quod cum horrore ſonat: ſiue quod horridum ſonum habet.

Horribilis formidabilis. Cice. Et quod dictu quoq; horribile videtur viuẽtis ſanguine hauſto. Itẽ. Tęter deformis Uarro. Fedaq; atq; horribili.

Horrificus a. um. quod horrorem facit.

Horreo horres horrui horrorem habeo proprie cum pili ſetęue in aĩante erigunt̃. Uerũ qñ hoc ex frigore fit dicim⁹ horrere frigere. Iuue. Et horrẽti tunicã nõ reddere ſeruo. Et q̃ frigus in corpe p̃ſępe a timore ẽ: dicimus horrere timere. Uir. li. iij. geo. Nec vario horret ſtrepitus ⁊ horrere eſt aſpeꝝ eſſe qñ corpa q̃ horrẽt aſpera reddunt̃. Idẽ Tũ late ferreus haſtis horret ager. Col. li. j. Sũt q̃dã loca q̃ ſolſtitijs minus cõcaleſcũt: ſed hyemis ĩtolerabiliter horrẽt: ſicut thebas ferũt boetias. Similiter horrere eſt ſtupere mirari. idẽ li. iij. Horrendũ video mirabile mõſtrũ. Cõſtruit̃ hoc verbũ mõ abſolute. Ter. in Eunu. Totus horreo. Mõ cũ datiuo. Lact. li. v. Cui enĩ talia ſacrificia nõ horreãt. Mõ cũ ablatiuo mediante p̃poſitione: vt apud eundẽ li. vj. Nã de mortis generibus horret aĩus recordari cũ ĩmanũ beſtiaꝝ vltra ipſaz mortẽ carnificina ſęui erit. Mõ cũ ablatiuo ſine p̃poſitõe. Hier. horrebãt ſacco mẽbra deformia. Mõ cũ accuſatiuo. Uir. li. iij. geor. Nũq̃ꝫ cuſtodib⁹ illis nocturnũ ſtabulis furẽ incurſuſq; laboꝝ: aut ĩpacatos a tergo horrebis iberos. huius v̾bi ꝯpoſita ſũt abhorreo cohorreo exhorreo ĩhorreo ⁊ ꝑhorreo

Horreſco horridus fio vt cũ q̃s ĩtrinſecus algorẽ ſeu tremorez in ſe citari ⁊ creſcere ſentit pauore ſtupore aut febri ĩualeſcẽte ⁊ hmõi. Uir. li. vj. horreſcit viſu ſubito cauſaſq; requirit. Paſſiue ſumit̃ ſimiliter. Plau. in aſi. horreſcet ſaxo lena leges cũ audiet. i. expaueſcet. Et horreſcere ꝯtremeſcere. Uir. li. iij. geo. Tũ ſegetes altę cãpiq; natãtes Lenibus horreſcũt flabris. Aliqñ actiue capit̃. Idẽ. li. iij. ene. Nec tu mẽſaꝝ morſus horreſcere futuros. i. expaueſce: Sic ei⁹ ꝯpoſita. abhorreſco. exhorreſco. ĩhõreſco ⁊ ꝑhorreſco. actiue ⁊ paſſiue ſumũt̃

Horreũ ab horrore q̃ſi horridũ ꝓpter aſꝑitatẽ ariſtaꝝ: quoniã priſci fruges in ſuis ſpicis cum ariſtis in granarijs conderẽt. Uel qm̃ in eminẽtiori ꝑte villę ſiue domus eſſe debz: ⁊ oppoſitũ ſeptẽtrioni. Septẽtrio v̾o q̃ eſt frigidus facit horrorẽ Hĩc horrea q̃ frigida eſſe debent ⁊ ſicca ne fruges putreſcãt Uar. ab hordeũ tractũ exiſtimat ꝙ antiq̃ farreuna farre dicebãt: ꝙ in eo hordeũ ſeruaret̃: ſicut a grano granariũ. Non ſolũ aũt horreũ accipit̃ ꝓ loco ad cuſtodiã frugũ ſed reꝝ aliarũ p̃cioſaꝝ ſepoſitaꝝ a quotidiano vſu: vt apud Apul. in meta. Demõſtrat horreũ vbi veſpera ſagaciter argentũ copioſum recõdi viderat. Et iuriſcõſulti horrea frequenter vſurpant ꝓ repoſitorij mercium ⁊ rerũ precioſarum: Horęum ꝑ ſimplex r ⁊ cum diph. dicitur mel ęſtiuum ab hora.

Horrearius dicitur qui eſt cuſtos vel exercitor horrei.

Hordeũ ab horrore quoniã licet calam⁹ altior frumẽto q̃ꝫ hordeo ſit ariſta tñ ẽ mordatior hordeo. Uel dr̃ hordeũ ab oriẽdi celeritate ꝙ ante oĩa frumẽta ſit aridũ. Uel dr̃ a noĩe fordus a. um. ac loco f fuerit aſpiratio poſita. Priſci tamẽ illi dixerũt hordus a. um. cũ h cuius loco poſteriores f poſuerũt atq; inde aſpiratio manſit: vt ſit hordeum quaſi fordeum ideſt grauidum ⁊ pregnãs. Hinc hordeaceus. a. um. quod ex materia hordei eſt: vt panis hordeaceus.

Hordearius a. um. quod ad hordeũ ſpectat. Uñ ęs hordeariuz veteres dicebant quod pro hordeo equiti dabatur.

Hordeacia dicta ſunt ab antiquis ſacra in quibus hoſtię hordę. ideſt pregnantes immolabantur.

Hordeia: genus piſcis.

Hormum: genus ſaltatiõis armatę apud lacedemonios: quod lycurgum inueniſſe ſcribit Lucianus.

Hornus a. um. aſpirat̃ vt differat ab arbore orno: vl̃ ꝙ fiat ab eo qđ ẽ hoc ⁊ annus. vñ hornã frugẽ dixerũt q̃ h̾ anno ꝓuenit. Acron v̾o hornũ qđ ẽ vnius anni dixit: vt res horna. i. annua vel noua. Et hor. Hornã frugẽ appellat. Proper li. iiij. Illa dies agnis cędẽ denũciat hornis. i. anniculis. At Porphirio hornũ huius anni expoſuit. Uñ ſuper illud horatij in Epo. Et horna dulci vina ꝓmens dolio. ait horno vina dicunt̃ huius anni. Nonius v̾o illius anni ĩterp̃tatus ẽ. Et inducit Lucilliũ li. xxviij. ita ſcribentẽ. Utrũ anno an horno te abſtuleris. Hinc hornotibus penul. cor. ſicut a diu diutius. Caro. Hornotinę nuces virides. Col. li. iij. Plãtas hornotinas ſcrobibus pedalibus factis ante kaleñ. Mar. diſpoſitas habeas. Idem li. vj. Pręcipites palmites dicuntur qui de hornotinis virgis enati in duro alligantur ideſt vnius anni.

Horno aduerbium ſignificat hoc anno.

Horſum ſurſum ſignificat infra ſurſum. Ter. in ecy. Tace trepidari ſentio ⁊ curſari horſum ſurſum.

Hortor quaſi ore ꝑſuadeo: ⁊ aſpirat̃ ne frequentatiuuz ab orior putetur. Et differt a moneo: ꝙ monemus auctoritate ⁊ conſilio: hortamur rõnibus ⁊ p̃cibus etiã plęrũq; blandiendo. Ter. Ego ꝓpterea te ſedulo ⁊ moneo ⁊ hortor: ne cuiuſq̃ꝫ te miſereat. Huius cõpoſita ſũ Adhortor. Ter. in heau. Syrus eſt ap̄p̄hendendus atq; adhortãdus mihi. Cohortor. Lact. li. v. Et antiſtites religionũ cõuocent nos ad contentionem exhortentur: ad ſuſcipiendos cultus deoꝝ perſuadeant. Dehortor diſſuadeo. Ter. in pho. Hic dehortatus eſt me: ne illã tibi darem: Exhortor valde hortor. Lac. li. vij. Supeſt vt exhortemur ad ſuſcipiendam cũ vera religione ſapientiam.

Hortus us. vide infra in dictione Ortus.

Hortẽſius romanus retor q̃ in foro romano cauſaꝝ rex ob eloquentiam dictus eſt: licet eius ſcripta ĩtra phamam fuerint. De quo Ci. in Bruto ſic refert. Primũ memoria tãta: quantam in viro cognouiſſe me arbitror vt q̃ ſecũ commẽtatus eẽt: ea ſine ſcripto verbis eiuſdẽ redoleret q̃bus cogitauiſſet De quo ẽt fert̃ ꝙ ſedẽs olim totuz diem in auctione oẽs res venales ⁊ precia ⁊ emptores ordine ſuo recenſuit argentarijs recognoſcentibus: ita vt in nullo fallerentur.

Hoſſimi pe. cor. dicti ſunt: qui ſine naribus naſcuntur habentes tantum formam pro naribus. Hi etiam ſimones appellãtur: vt inquit Ply. li. xj.

Hoſpes quaſi hoſtium noſtruz petens generis communis ſm

Priſci. Hoſpes tamē dictus ē ꝙ hoſtiū noſtrū petat: vel ꝙ oꝛe.i.oſculo adueniēs nos petat ac mutuo petaꝰ. Luca. Hoſpes in externis audiuit curia tectis. Alij volūt eē generis omnis nā neutrū plurale hꝫ hoſpita: cū tamē hoſpita dici deberet: ſicut diues diuitia. Ouidi. libꝛo. xv. me. Nec inhoſpita tecta crotonis. Dicunꝰ aūt hoſpites amici diuerſarū patriaruꝫ qui ſe mutuo recipiūt cū alter in alterius patria peregrinus ē Oui. Nō hoſpes ab hoſpite tutus. Ci. per dextrā iſtā: quaꝫ hoſpes hoſpiti poꝛrexiſti. Taliſqꝫ amicitia hoſpitalitas dicitur: ſiue hoſpiciū. Ci. Fuit mihi cū illo vetus hoſpiciū. Et eoꝝ domꝰ: q̄ gratis liberaliterqꝫ veniēti hoſpiti patent hoſpitia dicunꝰ. Idē. ex hac vita diſcedo tāq̄ꝫ ex hoſpitio nō tanq̄ꝫ e domo. Quapꝛopter ⁊ ędes q̄ publicę paranꝰ ad egenos recipiēdos hoſpitia ⁊ hoſpitalia appellāꝰ. Nā illa q̄ viatoꝛibus pegriniſqꝫ mercede patēt Cauponę diuerſoꝛiaqꝫ vocāꝰ. Hic appellamꝰ locū hoſpitalē quo ſine piculo non venimus aut moꝛamur. Sunt tamen qui nec hoſpes nec hoſtium aſpirent

Hoſpita tę. ⁊ hoſpita neutro gn̄e ⁊ nūero plurali q̄ facile ſuſcipiūt. Hiero. in exo. Poſtulabit mulier a vicina ſua ⁊ ab hoſpita vaſa argētea. Ter. in an. Nū illi moleſto q̄ppiā hę ſunt nuptię pp huiuſce hoſpitę ꝯſuetudinē. Sic hoſpita terra d̾ ī q̄ facile ſuſcipimur. Et hoſpita equoꝛa ſeu hoſpita flumīa p q̄ nauigari aut trāſiri pōt. Statius li. iij. the. Accipies feſſiſqꝫ libens iteꝝ hoſpita pandas flumina. Virg. li. iij. Pauca tibi e multis quo tutioꝛ hoſpita luſtres ęquoꝛa. Seruius. Hoſpita ęquoꝛa vicina. Nihil enī nobis hoſpitio vicinius eē conſtat

Hoſpitale ſeu hoſpitium domus hoſpitum. Liui. li. ij. Ibi benigne excepti diuiſiqꝫ in hoſpitia curatis vulneribus. Significat etiam hoſpitium amicitiam ⁊ familiaritatem: quā hoſpes erga hoſpitem habet.

Hoſpitalis ꝓ liberali ⁊ facili ad ſuſcipiēdum hoſpites hoſpitio aptoqꝫ ad ſeruiendum hoſpiti. Hopitale adiectiuū quod eſt hoſpitis: ſiue qd̄ ad hoſpitem ptinet. Liui. lib. j. Exceptus benigne ab ignaris cōſilij cū poſt cęnā in hoſpitale cubiculum deductus eēt. Et lib. ij. Alij ꝑfecti domos nūcij hoſpitaliū beneficioꝛum multos Romę hoſpitiū: vrbiſqꝫ charitas tenuit.

Hoſpitalitas ipſa facilitas ⁊ inrecipiendo benignitas.

Hoſpitoꝛ hoſpitaris amice in hoſpitiū recipio vel recipioꝛ.

Hoſtium inquit Varro vocant quod ex vno facto olei reficiꝰ. Factum dicunt quod vno tempoꝛe conficiunt. quem alij cētum quadraginta aiunt eſſe modioꝛum.

Hoſtio is. ęqualiter eo: ꝓcedo: ęquo: ⁊ vicem reddo. Plau. in Aſi. Quin ꝓmitto inq̄ꝫ hoſtire ꝯ vt merueris. i. ęq̄ reddere. Quāqꝫ ꝯpꝛimo: coherceo: dictū ab hoſtia. Pacu. Niſi cohercuero ꝓteruitatē atqꝫ hoſtiero ferociā. Quāqꝫ offendo cędo Idē. Nūc id mihi moleſtū ē: ꝙ hoſtit volūtatē tuaꝫ. Huius cōpoſituꝫ eſt Rehoſtio ꝙ ē vicem refero vt inquit Feſtus.

Hoſtimētū ęq̄mētū vt cū q̄s ꝓ bn̄ficio cōpenſationem accipit. a Plau. in aſi. Par pari datū hoſtimentū eſt: opa ꝓ pecunia.

Hoſtis cōis gn̄is ab hoſtio is. qd̄ eſt ęquo: quū in hoſtium conflictu ſoleat fieri q̄dā ęquatio oꝛdinum ſeu ꝙ ex aqua cā pugnā adeāt. vn̄ apud antiquos hoſtis pegrinus dicebatur ꝙ ſuis legibꝰ viuēs nobis ęquus videretur. Nūc dicūt eū quē tunc dicebāt pduellē: q̄ nobis: aut cui nos bellum publice decreuimus. Inimicus cū quo ꝓuatas exercemus inimicicias.

Hoſtile pe. ꝓ. qd̄ eſt hoſtis. Vir. Indutoſqꝫ iubet truncos hoſtilibus armis. Hic hoſtiliter aduerbium ad modū hoſtium

Hoſticus. a. um. pe. coꝛ. idē qd̄ hoſtile. Hoꝛ. in Ser. hūc neqꝫ dira venena nec hoſticus auferet enſis. Col. in pꝛefa. Quamq̄ꝫ inter ferrum ⁊ ignes hoſticis incurſionibus vaſtatas fruges largius tn̄ cōdidere q̄ꝫ nos quibus diuturna permittente pace pꝛolatare licuit rem ruſticam.

Hoſticus ſubſtantiuum nomen poetę fuit.

Hoſticapax pe. coꝛ. qui hoſtes capit.

Hoſtia ab hoſtis deduciꝰ ſignificatqꝫ ſacrificium qd̄ ab his fit q̄ in hoſtē pgūt ob victoꝛiaꝫ. i. ꝓ victis hoſtibus. vn̄ ēt lares hoſtiolos dixerūt ꝙ hoſtes ab eis pellerentur: hęc ⁊ victima d̾. Hiero. hoſtia d̾. q̄ p ptes diuidiꝰ ⁊ ſanguis circa altare effundiꝰ: ⁊ ipa hoſtia foꝛis ꝯburiꝰ: Sacrificiū d̾ vinū ⁊ oleū ⁊ mediū aīal. holocauſtū totū cōbuſtū. Et victima anteq̄ꝫ occidaꝰ. Feſtus. hoſtia ſacrificiū qd̄ laridus īmolabāt: ꝙ ab illis hoſtes arceri putabāt. Oui. hoſtibus a domitis hoſtia nomen hꝫ. In q̄ ſignificatione ēt d̾ victima a deuictis hoſtibꝰ vt apud eundē. Victima quę dextra cecidit victrice vocatur Alij hoſtiā ab hoſtio ferio deriuāt. Placidꝰ grāmaticus ab hoſtimēto ideſt ęquamēto. Hel. ſcribit hoſtiā a quolibet ſacerdote Victimā eius q̄ vicerit manibus debere immolari. Hoſtia etiā ciuitas: de qua in dictiōe Oſtia. Et hoſtia nomē puellę quā a ſe amatā ꝓpertius cynthiam vocauit.

Hoſtium hoſtiarius. vide infra in dictione Oſtium.

Hoſtoꝛiū: lignū ęquatoꝛiū: baculus cum quo modius ⁊ cęterę menſurę ęquantur ⁊ alio nomine radius dicitur.

H ante V

Huber ſm Apul. cū h ab υδω Pluo. Alij magis ab humeo. Loca enī arida infęcūda ſunt: ꝯtra quę humecta ſunt feracia: ⁊ mulierū hubera ſi humoꝛe careāt: carebūt ⁊ lacte. Gn̄is communis vel oīs ꝓ abūdāti ⁊ fęcūdo. Cato. lib. ij. Oꝛig. Ita res huber fuit. Amb. lib. hexa. Quacūqꝫ ex cā ſoli huberis ſterilitate mulctaꝰ. Palladius. pratis recētia ſtercoꝛa ꝓficient ad huber herbaꝝ. Huius ꝯtrariū ē inhuber. Hel. Inhuberes ⁊ multę q̄dē macręqꝫ eēnt Huber vō neu. gn̄e māma ē. Virg. Binos alit hubere fęſtus. Ab huber ꝓ fęcūdo fit hubertas hubertim ⁊ huberrime aduerbia: pꝛo fęcunde copioſe.

Hubero as. huberem ⁊ fęcundum facio. Palla. li. iiij. hoc velut coitu ſteriles arboꝛes huberantur.

Hubertus. a. um. abundans. Hel. Hec ea ipſa genera dicēdi iaꝫ antiquitus tradita ab humero ſūt tria in tribꝰ: Magnificū in Vlyſſe ⁊ hubertū. Subtile in Menelao: ⁊ Cohabitum Miſtum moderatumqꝫ in Neſtoꝛe.

Hui: interiectio eſt dolentis ironiam ſignificans.

Huic otūs ꝓnoīs monoſyllabum eſt: vt huic coniunx Sichęus erat. Quandoqꝫ per dihęreſim biſſyllabū efficitur. Sta. lib. j. the. Lętus huic domino videas dare iura nepotes.

Hululo as. pe. coꝛ. pꝛopꝛium eſt vocis tum lupoꝛum tum canuꝫ hinc hululatus.

Huiula pe. coꝛ. auis buboni ſimilis q̄ cātu ſuo nomen accepit.

Humus terra hūefacta a quo humeus a. um. qd̄ ex humo ē. Dicta humus ꝙ humoꝛem contineat. licet nō conueniat tpe.

Humoꝛ ab humus fit: qꝛ aquę terris incluſę ſunt.

Humidus a. um. pe. coꝛ. quod extrinſecus humoꝛem habet.

Humeo es humui humectum. madidus ſum. Col. li. iiij. Veruꝫ eſt in ope difficilioꝛ ꝙ neqꝫ humentē fodere poſſis ꝙ ſit glutinoſa: nec nimiū ſicca: qꝛ vltra modum ꝑduratur. Aug. lib. xiiij. ci. de. Erat enim puluis humectus.

Humeſco humidus fio. Virg. li. iij. geo. humeſcūt ſpumis flatuqꝫ ſequentuꝫ. Amb. per tranſlationem. Pulchꝛum eſt vt diuinarum ſcripturarum humeſcamus eloquio: ⁊ quaſi ros ſic in nos dei verba deſcendant.

Humecto as. frequentatiuum ſępe humidū facio. Vir. li. iiij. ge. Qui niger humectat flauentia culta galeſus. Col. lib. viij. Agnus cum eſt editus erigi oꝫ atqꝫ huberibus admoueri: tum eius deductuꝫ os pꝛeſſis humectere papillis: vt cōdiſcat maternum trahere alimentum.

Humarium ſacrificij genus.

Humo as. humo cōtego ſepelio. Ci. li. tu. Magroꝝ eſt mos nō hūare coꝛpa ſuoꝝ niſi a feris ſint añ laniata. idē in eodem In terrā enim cadentibus coꝛpibus hiſqꝫ humo tetis: a quo dictū ē hūari. humatus ergo humo ꝯtectus ſepultus quoquo mō cōditus. Quandoqꝫ tamē humatus ꝓ ſepultus ponitur. Hel. In ſui pueri ſepulchꝛo humatus ē. huius compoſita ſunt Exhumo qd̄ eſt e terra extraho. Inhumo terre iniicio. Ply. li. xvij. Nō īhumare taleas aut ſiccare pꝛius q̄ꝫ ſeranꝰ vtilius compertū q̄ꝫuis īhumatus quādoqꝫ inſepultus dicatur.

Humanus a. um. ab hō: ſicut a fera ferinus: murata o in u. Veteres enim homanus dixere: ⁊ ꝓpꝛię d̾ qd̄ ē hoīs: vel qd̄ ad hoīem ſpectat. Plau. in Am. Nō minus q̄ꝫ veſtruꝫ quis foꝛmidat malum humana matre natus humano patre. Teren.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN